



י. וריסקה

דירנזן פיוניפה

דימה יצא לשביל וליד השולחן ראה את
בובקה, האח הקטן שלו, ואת מרוסיה, בת
האיכרים. מרוסיה לחצה על בטנה של
הבובה דונקה, ובובקה שפך תרופה לפה
של הבובה. הם שיחקו ב'אבא-אמא'.
"ולמה לדונקה עין אחת גדולה מהשנייה?"
שאל דימה כשניגש אליהם. הוא השתעמם
בקייטנה ומרוב השעמום ניסה להתחבר
לקטנים.

מרוסיה הגנה על דונקה בגבה.

"לא יודעת. לך מכאן!"

"ולשם מה הפשפש שם?" שאל דימה "זה

מטופש, אין כל גדר ופתאום פשפש."

"לא יודעת, אמרתי לך! לך מכאן."

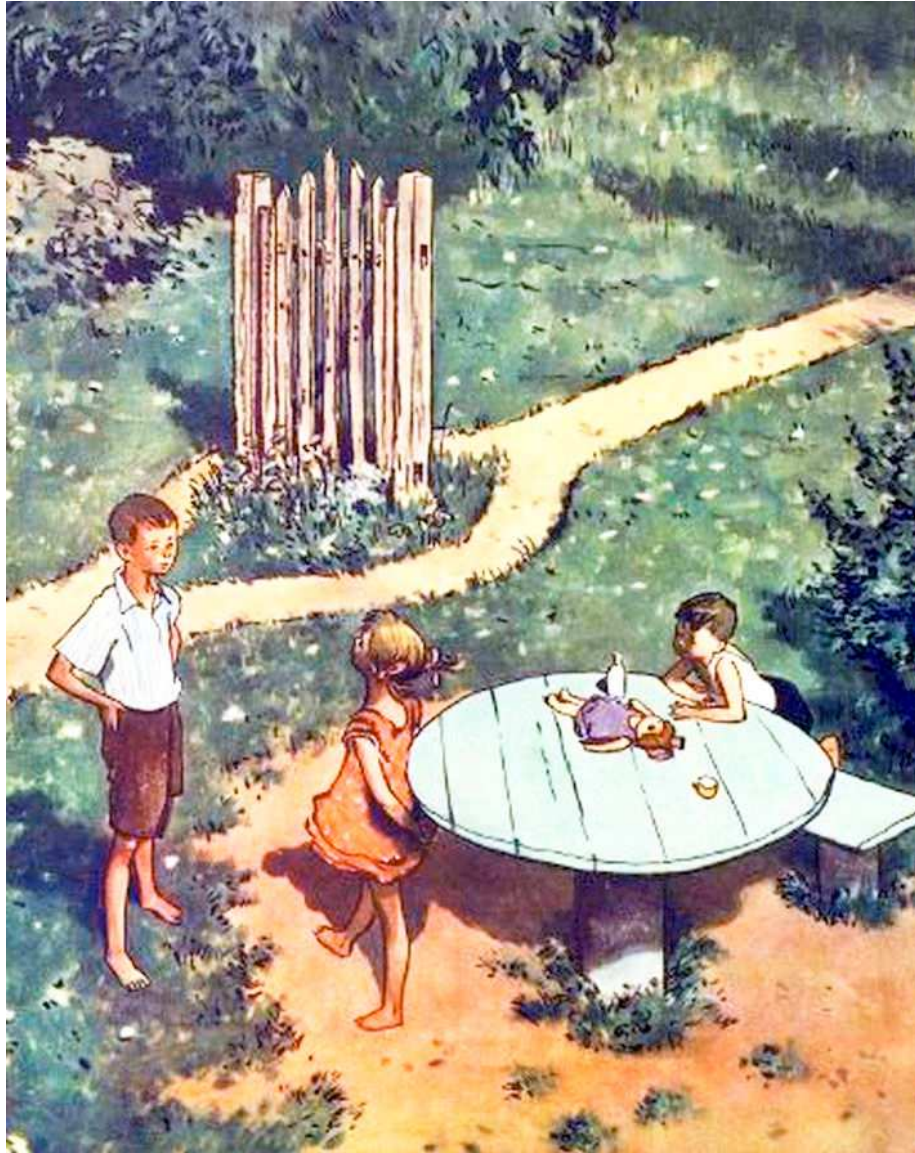
"לא יודעת!". התגרה דימה "מה שלא

אשאל, על הכול 'לא יודעת' ו'לא יודעת'!"

מרוסיה שמה יד מאחורי גבה, קידמה את



בין בית הקייטנה ששם חי דימה ובית
האיכרים, בעלי הבית, עמד גן, ומהקייטנה
לבית האיכרים הוביל שביל ישר. במחצית
הדרך השביל חצה כר הדשא ובמרכז
הדשא עמד פשפש. זה נראה מגוחך: לא
הייתה שם כל גדר וממש ברוחב השביל –
פשפש. השביל התפלג, עבר סביב
הפשפש בשני ערוצים משני צדדיו,
והמשיך הלאה. תחת הפשפש צמו צמח
דשא סמיך. לא הרחק מהפשפש עמד
ספסל ולידו שולחן.



רגלה, הרימה את סנטרה ובקול מתגרה
אמרה:

"אתה, ידען שכזה! ואתה יודע?"

"מה לי לדעת?" דימה לא הבין.

"לשם מה הפשפש?"

"בוודאי יודע" אמר דימה.

"אז לשם מה? נו, אמור!"

"לא אגיד. לא רוצה" דימה התכונן ללכת.

"אהא!" קראה מרוסיה "כי אינך יודע! והנה

שיקרת! אינך יכול להגיד ועכשיו אתה

בורח! אהא!"

"כן, כן, אני יודע, ורק לא רוצה להגיד! ואת

אל תצעקי!" קרא דימה.

"לא יודע! לא יודע! לא יודע!" צחקה

מרוסיה "אתה רברבן, אינך יודע דבר!

נכון, בובקה, הוא לא יודע דבר?"

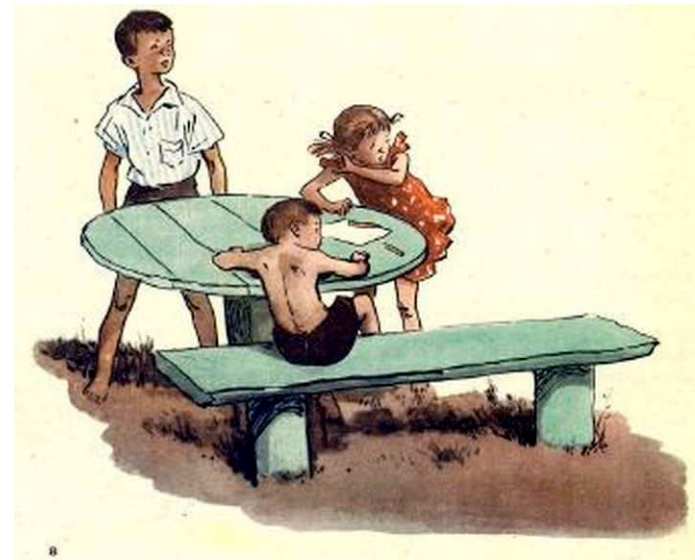
בובקה קפץ על הספסל וגם הוא צחק:

"עבור שום דבר. לאף אחד!"
"עבור שום דבר, לאף אחד" חזר אחריה
בובקה.
ופתאום – בא הרעיון! דימה התקרב
ולחש:
"הפשפש זה כאן, כי כאן חי מכשף.. דירנון
פיוניפה ..."
"אוי!" קראה מרוסיה.
"מה קרה?"
"איזה שם איום.. " מלמלה מרוסיה.
"והוא בעצמו עוד יותר איום" התחיל
להתלהב דימה "הוא כזה איום, כזה איום!
גדול כמו האשוח הזה, עיניים כמו
מחבתות ועל ראשו נוצות..."
מרוסיה ובובקה התיישבו קרוב-קרוב
לדימה והשתתקו. ולדימה מחשבות
הסתובבו בראשו, והרעיון התחיל

"לא יודע! לא יודע כלום! רברבן!"
באותו הרגע דימה היה צריך להמציא
משהו מעניין מאוד על הפשפש! מהר
ומיד! ושום דבר לא בא ...
הוא התיישב על הספסל, שם את ידיו
לכיסים ואמר בשלווה:
"טיפשוניים. למה אתם צוחקים? נו, אתם
רוצים, אגיד. אבל זה סוד כמוס."
מרוסיה מיד הפסיקה לצחוק.
"אוי, תגיד!" לחלשה "לא נספר לאף
אחד!"
"לא נספר לאף אחד!" חזר אחריה בובקה.
וממש להכעיס – שום רעיון לא בא!
דימה אמר:
"אני מפחד להגיד לכם. אתם עוד קטנים,
תספרו."
"בשום אופן לא!" מרוסיה רקעה ברגליה

להתפתח, להתפתח...

"על פי מה שאתם רואים זה כר דשא.
אבל בעצם זה – טירה של דירנון פיוניפה.
רק ביום לא רואים את הטירה ורואים רק
את הפשפש. ובשעה תשע בערב דירנון
פיוניפה בעצמו עומד ליד הפשפש וצד את



כל מי שעובר..."
"וטורף?" שאל בובקה בלחש.

"זה איך שהוא ירצה. יש מי שיאכל אותו
ואת מי שישחרר. וידיו שחורות, ועל כל
אצבע כידון, כמו על רובה."
"אתה.. לא משקר?" בלחש שאלה
מרוסיה.
"ומה? לשם מה לשקר! ראיתי אותו
בעצמי..."
"נו-ו-ו?!!" מרוסיה התקרבה עוד יותר
לדימה.
"בוודאי, ראיתי בעצמי" התלהב דימה.
"מתי?"
"את זוכרת – באתי אליכם בערב, אמא
שלחה אותי. רצתי חזרה, והשעה הייתה
כבר תשע – והוא עמד. ממש ליד
הפשפש. רצה לתפוס אותי, אבל
התחמקתי. והוא צועק לי: 'אם עוד פעם
תעבור, אתפוס ואוכל!' ואם תספר, גם כן

אוכל! אז שתקתי."

"לא נספר לאף אחד!" אישרה מרוסיה.
"לא נספר לאף אחד!" חזר אחריה בובקה.
"בוודאי!" לחלש דימה "כי אם תספרו, אני
אבוד. וגם אתם בעצמכם. תראו, הנה
העורב יושב. אתם חושבים שזה עורב?
לא, זה המשרת של דירנון פיוניפה. והוא
שומע כל מה שמדברים, ואחר כך מוסר
לדירנון פיוניפה.

מרוסיה נבהלה.

"והוא שמע מה שסיפרת לנו?"

דימה הניע את ראשו.

"לא, הוא היה רחוק, ואנחנו התלחשנו.

וחוץ מזה ביום דירנון פיוניפה לא יכול

לעשות דבר. רק בשעה תשע.

"ואיפה הטירה שלו?" שאלה מרוסיה.

"הנה הוא כאן, בכל מקום" דימה פרס

רחב את ידיו.

מרוסיה ובובקה הביטו בפחד על כר
הדשא. הדשא היה שמח כל כך, ירוק
בהיר, דרכו עבר שביל צהוב ועל השביל
קפצו כתמי שמש שעברו בין עצי הגן.
ובאמצע הדשא בלט מהאדמה פשפש
אפור, מוזר – דלת לטירה הבלתי נראית
של דירנון פיוניפה.

מאותו היום לדימה לא היה יותר משעמם
בקייטנה. גם בובקה וגם מרוסיה נשמעו
לו. הוא רצה לשחק ב'קוזקים-שודדים' –
והם שיחקו 'קוזקים-שודדים'. הוא רצה
לשחק ב'שומרי גבולות' – שיחקו 'שומרי
גבולות'. וכשמרוסיה הציעה לשחק
'אבא-אמא' או בבובות, דימה גלגל עיניים
ולחש:

"דירנון פיוניפה לא מסכים שילדים קטנים ישחקו באנשים גדולים... . וראית היום את העורב בגינה?"
ומרוסיה הפכה לשודד.
ופעם, נכון, שאלה באומץ:
"איך זה? הרי השודדים גם הם גדולים?
כלומר שגם בהם אסור לשחק?"
דימה כעס מאוד:
"זה בכלל דבר אחר! זה לא 'אבא-אמא'.
ומרוסיה נרגעה.
כשלדימה נמאס לשחק, הוא היה יצא לגן והיה ממציא דברים חדשים על דירנון פיוניפה. עכשיו הוא חיפש את דירנון פיוניפה בכל מקום. הוא ישב על הגבעונת האהובה שלו מעל הבריכה וניסה לדמיין משרתים חדשים של דירנון פיוניפה.
וכשהוא שכב בדשא על גבו, הסתכל איך

העננים עוברים בשמיים, חיפש בעננים האלה את הפנים האיומים של דירנון פיוניפה. ואחר כך סיפר לילדים שמהעננים נפל דבר מה לתוך הבריכה ושמהבריכה התרומם דג ענקי – או, כזה! – והשתחוה לעננים... בוודאי על העננים נסע דירנון פיוניפה.
לא את הכול מה שהמציא דימה, הוא סיפר מיד לבובקה ומרוסיה. הם היו עוד קטנים ולא יכלו להבין שדימה רצה מאוד להיות חזק-חזק ואמיץ-אמיץ, ולהתמודד עם דירנון פיוניפה האיום, ולנצח אותו ולהכריח שישרת את דימה...
דימה היה משחרר אז את כל השבויים האסורים בטירה הבלתי נראית של המכשף האוויל, והיה מצווה להוריד את הפשפש המעובש ובמקומו להעמיד שער

יפה וגדול, ודימה היה עובר לגור בטירה
הזו עם אמא ואבא ובובקה, ודימה היה
מחלק את האוצרות של המכשף לכל אלה
שהמכשף פגע בהם... ואחר כך... דימה
היה לומד מהענק המנוצח את הסוד איך
להיות בלתי-נראה ואז – אוהו! כל כך
הרבה דברים נפלאים היה יכול לבצע
הגיבור דימה!
והוא המציא כל פעם משהו חדש ויותר
חדש, כל דבר מופלא יותר מהקודם – אך
כל זה לא סיפר דימה לאף אחד.

. פעם אחד עבר דימה בסבך של הגן
ופתאום נעמד במקומו. הוא שמע שלא
רחוק רועש משהו כמו מכונית.
"טוף-טוף-טוף..."
דימה הקשיב. מוזר. איך יכולה להגיע

לכאן מכונית? ופתאום הרעש נפסק. אבל
ברגע שדימה הלך הלאה שוב
"טוף-טוף-טוף-טוף..."
דימה עמד שוב. עכשיו הוא שמע היטב
שמשהו רועש קרוב מאוד, ממש לרגליו.
הוא אתכופף, הזיז את העשבים וראה
כדור קוצני – קיפוד. הקיפוד רעד בכל גופו
וכמו מכונית נשף: "טוף-טוף-טוף.."
"אך אתה, כעסן!" צחק דימה, התכופף
יותר ונגע בקיפוד באצבע. הקיפוד רעד
שוב ופתאום נעשה עוד עותר כדורי ועוד
יותר קוצני.
"אקרא למרוסיה ולבובקה!" ורץ לילדים.
מרוסיה ובובקה ישבו ליד השולחן בכר
הדשא. מרוסיה ציירה דבר מה על חתיכת
ניר ובובקה התרומם ולא הוריד עיניו
מהעיפרון שלה. דימה נעמד מאחוריהם,

ובנשימה קצרה אמר:

"מצאתי קיפוד! בואו מהר שלא יברח!
מרוסיה, קחי סל. נדחוף אותו במקל ונביא
הביתה!"

מרוסיה עזבה את
העיפרון ונעמדה על
רגליה, אבל מיד עצרה.
"ואם זה הקיפוד של
דירנן פיוניפה?" שאלה
בלחש.
"איזו שטות! קיפוד כמו
קיפוד. רגיל לגמרי. נו
מהר!"
מרוסיה לא זזה
ממקומה. בובקה הביט



עליה ואמר:

"ואם זה הקיפוד של דירנן פיוניפה?"

"אבל לא!" קרא דימה.

"ואם בכל זאת?" לחשה מרוסיה.

"ואם בכל זאת?" חזר בובקה אחריה.

"אתם פחדנים!" כעס דימה "ואני הנה..."

"קרא-קרא-קרא...!"

הילדים הסתכלו. על הפשפש ישב עורב.

גדול, עם כנפיים שחורות ומקור גדול. ישב

והסתכל על הילדים.

מרוסיה כיסתה את פניה בידיים והורידה

את ראשה לשולחן.

"אתה למה...?" שאל בחש דימה, אולי

לבובקה או לעורב.

"קררא...!" קרא העורב שוב.

בובקה התחיל לילל.. העורב הניף את

כנפיו, התרומם לאט, עבר מעל ראשיהם

של הילדים ונעלם אחרי העצים.

בובקה ילל. מרוסיה כאילו קפאה והביטה

על הציור שלה. ודימה אמר, בקול חזק,
אך רועד במקצת:
"לא נגע בקיפוד."

מרוסיה מיד הרימה את ראשה, תפסה
את כתפיו של דימה, לחצה אליו את
בפניה ובלחש מאיים אמרה "אתה רואה!"
אמא יצאה מהבית כששמעה את הבכי של
בובקה. דימה רק הספיק ללחוש לבובקה
"אל תספרי! אמור שהתחלקת!"

ועוד באותו ערב, בובקה כבר נרדם
במיטתו, דימה ישב לשולחן וקרא ספר,
אמא אמרה:
"דימה, שכחתי שחסר לנו לחם לארוחת
ערב. ואבא יכול להגיע ברכבת האחרונה.
רוץ לבית האיכרים וביקש קצת לחם

בהשאלה, עד מחר בבוקר.
דימה יצא למרפסת. הערב היה רעשני,
נשבה רוח. העננים בשמיים טסו
מהר-מהר ומחצית הירח פעם הסתתרה
אחריהם ופעם התגלתה וגם היא כאילו
טסה בשמיים. בכל הגן רצו צללים שחורים
של העצים ומבזקים של אור הירח. הכול
רץ וגם דימה רץ ומשום מה נדמה היה לו
שלבו רץ בנפרד ממנו.
בדירת האיכרים היה אור בהיר ורוגע
לגמרי. בעל הבית ישב לשולחן ואכל מרק,
בעלת הבית בישלה דבר מה על פרימוס.
מרוסיה בפניה הפשיטה את הבובה שלה.
הפרימוס רעש חזק והקול שלו גבר על
הרעשים של הגן. דימה נשם עמוק וביקש
לחם.

"תכף" אמרה בעלת בית "דווקא היום
אפיתי לחם טרי. תחכה דקה, ראה, אני



כעת עסוקה. שב לרגע.."
דימה שמח שלא צריך ללכת מיד חזרה.
הוא ניגש למרוסיה, אך היא הביטה עליו
בעיניים מפוחדות.
"מה קורה?" שאל.

מרוסיה לא אמרה דבר ורק משכה את
דימה בידו ובעיניה הצביעה על שעון
הקיר. דימה הסתכל על השעון והלב שלו
נצמק קצת-קצת. השעה הייתה תשע
פחות חמש דקות.
שפתיה של מרוסיה רעדו. היא עזבה את
הבובה וניגשה לאמא.
"אמא, אני אחתוך לחם לדימה. אפשר?"
"לא, לא" אמרה אמא "את לא יודעת
מאיזה. עוד תתני את היבש. אני מיד.."
"אמא, דימה.. ממהר..."
בעלת בית פנתה לדימה:
"דימה, תוכל לחכות רגע?"
"כן. כן" לחש דימה בלי להוריד את עיניו
מהמחוגה של השעון. והמחוגה נעה כל
הזמן, כל הזמן זזה, כל פעם קרוב יותר,
קרוב לתשע.



תוך רעש הפרימוס לחשה מרוסיה לדימה
לאוזן:
"טיפש. למה אמרת שאתה יכול? ואולי לא
תספיק!"
"אספיק! אין דבר!... אל תפחדי!" התעודד
דימה. ועצמו לא יכול לנתק את עיניו
מהמחוגה.
"ששש... ששש..." רעש הפרימוס פחת.
בעלת הבית העמידה קערה על השולחן.
דרך החלון הפתוח למחצה נכנס מיד
הרעש של העצים. בעלת הבית בחרה
הרבה זמן מאיזה כיכר לחתוך. דימה
ומרוסיה הביטו בלי חרף בשעון..
תשע פחות חצי דקה. דימה קפץ
לפרוזדור, שכח להודות. מיד אחריו יצאה
מרוסיה.
"רוץ! רוץ בכל הכוח! מהר!" דחפה בגבו.

"תצילו! תצילו את דימה! א-א-א!
זה .. זה.. דירנון פיוניפה! א-א-א!"
"מי? מה? איזה פיוניפה?"
"יטרופ! א-א-א! יטרופ, יאכל! תצילו!"

כשנסגרה הדלת אחרי דימה הוא נעצר.
הכול רץ בגן עוד יותר מהר – גם העננים,
גם הירח, גם מבזקי האור. הגן רעש.
העצים התנדנדו מצד לצד. דימה לא
הבחין: מה זה – האם הרוח מרימה את
השערות על ראשו, או שהן בעצמן
מתרוממות? הוא כעס על עצמו, רקע
ברגליו ובחצי קול אמר לעצמו:
"איזו שטות! נו, אז מה אם זו שעה תשע?
הרי אני בעצמי המצאתי את דירנון." הוא
לא אמר 'פיוניפה' כדי להתעודד.

הדלת שמאחורי דימה נסגרה ברעש.
לבה של מרוסיה הסתובב כמו סביבון.
"מרוסיה! בואי לאכול דייסה!"
מרוסיה התיישבה לשולחן, לקחה כף.
'באם!' – צלצול ראשון של השעון. מרוסיה
נרעדה. לא, דימה בוודאי כבר עבר ליד
הפשפש.. עוד צלצול, ושלישי, רביעי,
חמישי.. בוודאי הספיק! שש, שבע,
שמונה.. ואולי? .. תשע!
ויחד עם הצלצול התשיעי מהגן:
"א-א-א! א-א-א!"
"א-א-א! א-א-א!" קראה מרוסיה. היא
שמה את ידיה על האוזניים, ראשה נפל
על השולחן...
"מה! מה!? מרוסיה, מה אתך?"
אבא לקח את מרוסיה על ידיו, והיא
קראה:

"הנה" חשב "עצום עיניים וארוץ כמה שיש לי כוח. השביל ישר, ולא אראה דבר."
הוא חיבק את הלחם הרך, הטרי, לאותו המקום בו קפץ הלב שלו, מצמץ בעיניו, התכופף קצת קדימה ורץ. הרוח נשבה בו מהצד, הרגליים היחפות דפקו חזק בשביל, הלחם הריח וזה הרגיע אותו קצת. ופתאום...

משהו דפק לו חזק בראש, באף, למבזקים נראו בעיניו והוא בכל הכוח נרתע ונפל אחורה, לתוך הדשא הקר והלח.
"א-א-א-א!" הוא צעק מהחרדה, מהכאב. אחר כך פתח את עיניו, התיישב. ענן זז מהירח ודימה, דרך הדמעות הזולגות מעיניו, יכול היה לראות לפניו את הפשפש מואר יפה באור הירח.
"פגעתי בפשפש" נזף בעצמו, קפץ על

רגליו, לקח את הלחם שהועף לא רחוק, ועם עיניים פתוחות כבר רץ קדימה.
רק בבית, כשאמא הרימה ידיים וקראה "דימה! מה קרה לך?" דימה התחיל לבכות בקול ותקע את האף המדמם לשמלתה של אמא.

בבוקר בובקה ומרוסיה באו לכר הדשא משני הצדדים.
הפשפש לא היה שם. הדשא נראה חפור, הדרך עברה ישר ושני שבילים עקבו את חתיכת האדמה חפורה וטרייה.
"איפה הפשפש?" שאל בובקה.
"אבא לקח את הפשפש. הוא התכוון לעשות זאת מזמן. את הגדר הורידו כבר לפני שנה והפשפש היה חפור עמוק

באדמה. אין פשפש ואין
שום דירנון פיוניפה! כל
זה המציא דימה כדי
להפחיד אותנו, ואמא
אמרה שאת דימה צריך



להעניש היטב. אל
תשקר!" אמרה מרוסיה
בנשימה אחת.
בובקה עמד בפה פעור
ולא הבין דבר. כעבור
כמה דקות דימה יצא
מבין השיחים וראה:
במקום שבו עמד אתמול
הפשפש מרוסיה
ובובקה החזיקו ידיים,
קפצו ושרו בקול:



"דירנון איננו!"
"פיוניפה איננו!"
"דירנון איננו!"
"פיוניפה איננו!"
כשראו את דימה, נעצרו. מרוסיה הצביעה
עליו באצבע וצחקה:
"איזה אף, איזה אף! גוש כחול ולא אף!"
דימה עצר נשמה ואמר בקול רם:
"נו, בואו לשחק בשודדים!"
מרוסיה הרימה את שתי ידיה, עשתה
לדימה 'אף ארוך' ובלי להוריד עיניו ממנו
קראה:
"בובקה! אביא את דונקה שלי ונשחק
'אמא-אבא'.
"אמא-אבא" שמח בובקה.
דימה הסתובב במקומו והלך לגן. הוא
הרגיש שעוד מעט ויבכה. מזה שהאף

בשביל הוא פגש את אמא.
"דימה, מה קרה? בכית?"
"אמא, אל תכעסי.. ולי רק חבל... כל כך
חבל! על דירנן פיוניפה שלי!"



כאב לו, או מזה שמרוסיה צחקה, או מזה
שכבר לא היה פשפש? הוא לא ידע
בעצמו.

מרוסיה קראה אחריו:

"צריכים להעניש אותך! אל תשקר!"
דימה בלע דמעות והלך על התל שמעל
הבריכה. כאן יכול היה להסתתר, שיחים
עמדו סביב. בשמיים רצו עננים לבנים
שהשתקפו בבריכה. אבל בעננים האלה
לא נראו כבר הפנים האיומים של דירנן
פיוניפה ומהבריכה לא בירכו אותו
המשרתים הנאמנים שלו. ולא היה את מי
להציל מהטירה הבלתי נראית... על כר
הדשה לא עמד כבר הפשפש הישן
החלוד. והכול נראה ריק-ריק
ומשעמם-משעמם..

"אז מה. אלך הביתה. אקרא ספר..."